

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

MAP-naiset ovat uskomattomia!

Suuri osa siitä, mitä saamme kirkossa aikaan, on naisten epäitsekään palvelun ansiota.

Kirjailija ja historioitsija Wallace Stegner kirjoitti mormonien muutosta ja kokoontumisesta Suolajärven laaksoon. Hän ei hyväksynyt uskontoamme ja oli monin tavoin kriittinen. Siitä huolimatta kirkkomme varhaisten jäsenten, varsinkin naisten, omistautuminen ja sankarillisuus tekivät häneen vaikutuksen. Hän totesi: "Heidän naisensa ovat uskomattomia."¹ Toistan tuon mielipiteen tänään. Meidän MAP-naisemme ovat uskomattomia!

Jumala asetti naisiin voiman, hyveellisyyden, rakkauden ja uhrautumisen jumalallisia ominaisuuksia, jotta he voisivat kasvattaa Hänen henkilastensa tulevia sukupolvia.

Äskettäinen yhdysvaltalainen tutkimus vahvistaa, että kaikissa uskonnoissa naiset "uskovat Jumalaan palavammin" ja osallistuvat enemmän uskonnollisiin tilaisuuksiin kuin miehet. "He ovat uskonnollisempia käytännöllisesti katsoen joka suhteessa."²

Tämä tulos ei tullut minulle yllätyksenä, varsinkin kun mietin perheiden ja naisten huomattavan tärkeää roolia meidän uskonnossamme. Oppimme on selkeä: Naiset ovat taivaallisen Isämme tyttäriä. Hän rakastaa heitä.

Vaimo on yhdenvertainen kumppani miehensä rinnalla. Avioliitto edellyttää täyttä kumppanuutta, jossa vaimo ja mies työskentelevät rinta rinnan täyttääkseen perheen tarpeet.³

Tiedämme, että naisilla – myös niillä, jotka pyrkivät elämään evankeliumin mukaan – on monia haasteita.

Pioneerisarten perintö

Pioneerisivanhempiemme elämässä eräänä vallitsevana ominaisuutena oli sisarten usko. Naisilla on jumalallisella tavalla luonnostaan suurempi lahja ja vastuu kodista ja lapsista sekä hoivaamisesta siellä ja muualla. Tässä valossa sisarten usko heidän ollessaan halukkaita jättämään kotinsa ja ylittämään tasangot kohti tuntematonta oli innoittavaa. Jos heitä pitäisi luonnehtia heidän tärkeimmällä ominaisuudellaan, se olisi heidän horjumaton uskonsa Herran Jeesuksen Kristuksen palautettuun evankeliumiin.

Sankarilliset kertomukset siitä, mitä nämä pioneerinaiset uhrasivat ja saavuttivat ylittäessään tasangot, on korvaamaton perintö kirkolle. Minua liikuttaa Elizabeth Jacksonin kertomus. Hänen miehensä Aaron kuoli sen

jälkeen kun he olivat Martinin käsi-kärrykomppanian kanssa ylittäneet Plattejoen viimeisen kerran. Elizabeth kirjoitti:

"En yritä kuvailla tunteitani huomattuaani jääneeni siten leskeksi kolmen lapsen kanssa sellaisissa oloissa. -- Uskon, -- että kärsimykseni evankeliumin vuoksi pyhitetään minulle hyväkseni. --

[Vetosin] Herraan, -- Häneen, joka oli luvannut olla aviomiehenä leskelle ja isänä isättömälle. Vetosin Häneen ja Hän tuli avukseni."⁴

Elizabeth sanoi kirjoittavansa historiaa niiden puolesta, jotka olivat selviytyneet samanlaisista tilanteista siinä toivossa, että jälkeläiset olisivat halukkaita kärsimään ja uhraamaan kaiken Jumalan valtakunnan hyväksi.⁵

Kirkon naiset nykyään ovat vahvoja ja uskollisia

Uskon, että kirkon naiset nykyään suoriutuvat siitä haasteesta ja ovat aivan yhtä vahvoja ja uskollisia. Tämän kirkon pappeusjohtajat kaikilla tasoilla tunnustavat kiitollisina sisarten palvelun, uhraukset, sitoutumisen ja panoksen.

Suuri osa siitä, mitä saamme kirkossa aikaan, on naisten epäitsekään palvelun ansiota. Olipa kyse kirkosta tai kodista, on hienoa nähdä pappeuden ja Apuyhdistyksen työskentelevän täydellisessä sopusoinnussa. Sellainen suhde on kuin hyvin yhteen soiva orkesteri, ja siitä syntyvä sinfonia innoittaa meitä kaikkia.

Kun äskettäin sain tehtävän osallistua Mission Viejon vaarnan konferenssiin Kaliforniassa, minua kosketti eräs kertomus neljän vaarnan nuorten uudenvuodenaaton tanssiaisista. Tanssiaisien jälkeen löytyi käsilaukku, jonka omistaja ei käynyt selville laukua avaamatta. Luen teille osan siitä, mitä sisar Monica Sedgwick, Laguna

Niguelin vaarnan Nuorten Naisten johtaja, kirjoitti: ”Emme halunneet urkkia – olihan siinä jonkun henkilökohtaisia tavaroita! Niinpä avasimme laukun varovasti ja otimme sen, mitä siinä oli päällimmäisenä – toivoen sen kertovan jotakin laukun omistajasta. Se kertoikin... mutta toisella tavalla – se oli *Nuorten voimaksi* -kirjanen. Vau! Se kertoi meille jotakin hänestä. Sitten otimme laukusta toisen esineen, pienen muistikirjan. Varmasti se antaisi meille vastauksia. Se antoikin, mutta ei sellaisia, joita olimme odottaneet. Ensimmäisellä sivulla oli luettelo miehisistä pyhien kirjoitusten kohdista. Viidelle muullekin sivulle oli huolellisesti kirjoitettu pyhien kirjoitusten kohtia ja henkilökohtaisia muistiinpanoja.”

Sisaret halusivat heti tavata tämän uskollisen nuoren naisen. He jatkoivat laukun tutkimista saadakseen selville sen omistajan. He löysivät minttupastilleja, saippuaa, käsivoidetta ja harjan. Pidän heidän kommenteistaan: ”Oi, hänellä on raikas hengitys, puhtaat ja pehmeät kädet, ja hän pitää huolen itsestään.”

Innokkaina he odottivat seuraavaa aarretta. Laukusta löytyi näppärä pieni omatekoinen kukkaro, joka oli tehty mehutetrakartongista, ja

vetoketjutaskussa oli vähän rahaa. He huudahtivat: ”Ahaa, hän on luova ja valmistautunut!” He tunsivat olevansa kuin pieniä lapsia jouluaamuna. Se, mitä he seuraavaksi löysivät, yllätti heitä vieläkin enemmän: kirsikkasuklaakakun resepti ja muistilappu, jossa kehoitettiin leipomaan kakku ystävän syntymäpäiväksi. He melkein kiljaisivat: ”Hän on aivan selvä martha! Huomaavainen ja palvelualtis.” Sitten viimein he löysivät tiedon laukun omistajasta. Nämä nuorten johtohenkilöt kertoivat tunteneensa itsensä suuresti siunatuiksi, kun he saivat ”seurata nuoren naisen hiljaista esimerkkiä evankeliumin mukaisesta elämästä”.⁶

Tämä kertomus havainnollistaa nuorten naistemme sitoutumista kirkon tasovaatimuksiin.⁷ Se on esimerkki myös huolehtivista, kiinnostuneista ja omistautuneista Nuorten Naisten johtohenkilöistä kaikkialla maailmassa. He ovat uskomattomia!

Sisarilla on kirkossa, perhe-elämässä ja yksilöinä keskeisiä rooleja, jotka ovat välttämättömiä taivaallisen Isän suunnitelmassa. Monet näistä velvollisuuksista eivät tuo mukanaan taloudellista korvausta, mutta ne antavat tyydytystä ja ovat iankaikkisesti merkittäviä. Hiljattain eräs miellyttävä

ja hyvin kyvykäs nainen, joka on erään sanomalehden yksi vastaavista toimittajista, pyysi kuvailemaan naisten roolia kirkossa. Hänelle selitettiin, että seurakuntiemme kaikki johtohenkilöt hoitavat tehtäviä *palkatta*. Hän keskeytti sanoen, että hänen kiinnostuksensa oli merkittävästi vähentynyt. Hän sanoi: ”En usko, että naiset tarvitsevat enää lisää töitä, joista *ei makseta*.”

Huomautimme, että tärkein organisaatio maan päällä on perhe, jossa isä ja äiti ovat tasavertaisia kumppaneita.⁸ Kumpikaan ei saa rahallista korvausta, mutta siunaukset ovat sanoin kuvaamattomia. Kerroimme hänelle tietysti Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen järjestöistä, joita johtavat naisjohtajat. Huomautimme, että kirkkomme varhaisimmasta historiasta asti sekä miehet että naiset ovat rukoilleet, esittäneet musiikkia, saarnanneet ja laulaneet kuorossa – myös sakramenttikokouksessa, joka on pyhien kokouksemme.

Hiljattain ilmestynyt suuresti ylisetty kirja *American Grace* kertoo naisista, jotka edustavat monia uskontoja. Siinä todetaan, että MAP-naiset ovat ainutlaatuisia siinä, kuinka hämmästyttävän tyytyväisiä he ovat rooliinsa kirkon johtamisessa.⁹ Edelleen kaikista tarkasteltavina olleista uskonnoista myöhempien aikojen pyhillä ylipäättään – miehillä ja naisilla – on vahvin suhde omaan uskontoonsa.¹⁰

Meidän naisemme eivät ole uskomattomia sen vuoksi että he ovat onnistuneet välttämään elämän vaikeudet – aivan päinvastoin. He ovat uskomattomia sen ansiosta, kuinka he kohtaavat elämän koetukset. Huolimatta niistä haasteista ja koetuksista, joita elämällä on tarjottavana, kun on kyseessä avioliitto tai naimattomuus, lasten valinnat, heikko terveys, mahdollisuuksien puute ja monet muut

ongelmat, he pysyvät huomattavan vahvoina ja järkkymättöminä sekä lujina uskossa. Kaikkialla kirkossamme sisaret auttavat heikkoja, nostavat heronneita käsiä ja vahvistavat voimattomia polvia.¹¹

Eräs Apuyhdistyksen johtaja, joka antoi tunnustusta tästä poikkeuksellisesta palvelusta, sanoi: ”Silloinkin kun sisaret palvelevat, he miettivät: ’Kunpa olisin voinut tehdä enemmän!’” Vaikka he eivät olekaan täydellisiä ja kaikilla on omia vaikeuksiaan, heidän uskonsa rakastavaan taivaalliseen Isään ja varmuus Vapahtajan sovitusuhrista täyttää heidän elämänsä.

Sisarten rooli kirkossa

Kolmen viime vuoden aikana ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat tavoitelleet johdatusta, innoitusta ja ilmoitusta, kun olemme neuvotelleet pappeusjohtajien ja apujärjestöjen johtohenkilöiden kanssa sekä työskennelleet uusien kirkon käsikirjojen parissa. Tässä prosessissa olen tuntenut valtavaa kiitollisuutta siitä välttämättömästä roolista, joka sisarilla – niin naimisissa olevilla kuin naimattomillakin – on ollut historian aikana ja on nykyään sekä perheessä että kirkossa.

Kaikkien Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenten on määrä tehdä ”työtä hänen viinitarhassaan ihmissielujen pelastamiseksi”¹². ”Tähän pelastuksen työhön kuuluu jäsenlähetytyö, käännyttäisten aktiivisena pitäminen, vähemmän aktiivisten jäsenten aktiivointi, temppei- ja sukututkimustyö – evankeliumin opettaminen”¹³ sekä köyhistä ja tarvitsevista huolehtiminen¹⁴. Tätä työtä johdetaan pääasiassa seurakuntaneuvoston kautta.¹⁵

Uusien käsikirjojen erityisenä tarkoituksena on, että olemassaolevia tarpeita ymmärtäen piispat delegoivat tehtäviä enemmän. Jäsenten tulee

käsittää, että piispoja on kehoitettu delegoimaan. Jäsenten tulee antaa hyväksyntänsä piispalle ja tukea häntä, kun hän noudattaa tätä neuvoa. Tämän ansiosta piispalle jää enemmän aikaa olla nuorten, nuorten naimattomien aikuisten ja oman perheensä kanssa. Hän delegoi muita tärkeitä tehtäviä pappeusjohtajille, apujärjestöjen johtajille ja yksittäisille miehille ja naisille. Kirkossa naisen roolia kodissa pidetään hyvin suuressa arvossa.¹⁶ Kun äiti saa jonkin kirkon tehtävän, joka vaatii merkittävästi aikaa, isälle annetaan usein vähemmän vaatava tehtävä, jotta tasapaino perhe-elämässä säilyisi.

Useita vuosia sitten osallistuin eräseen vaarnakonferenssiin Tongassa. Sunnuntaiamuna kappelialin kolme eturiviä olivat täynnä 26–35-vuotiaita miehiä. Oletin heidän olevan miesten kuoro. Mutta kun konferenssin virallisia asioita esitettiin, jokainen näistä miehistä – yhteensä 63 – nousi seisomaan, kun heidän nimensä luettiin ja heidät hyväksyttiin asetettaviksi Melkisedekin pappeuteen. Olin sekä mielissäni että ällistynyt.

Kokouksen jälkeen kysyin vaarnanjohtaja Mateakilta, kuinka tämä ihme oli saatu aikaan. Hän kertoi minulle, että eräessä vaarnaneuvoston kokouksessa oli keskusteltu uudelleenaktivoinnista. Hänen vaarnansa

Apuyhdistyksen johtaja sisar Leinata Va'enuku oli kysynyt, olisiko hänen sopivaa sanoa jotakin. Sisaren puhuessa henki vahvasti vaarnanjohtajalle, että se, mitä sisar ehdotti, oli totta. Tämä sisar selitti, että heidän vaarnassaan oli paljon suurenmoisia nuoria miehiä, jotka olivat kolmekymppisiä tai vähän nuorempia ja jotka eivät olleet palvelleet lähetystyössä. Hän sanoi, että monet heistä tiesivät tuottaneensa pettymyksen piispalle ja pappeusjohtajille, jotka olivat voimallisesti kannustaneet heitä palvelemaan lähetystyössä, ja he tunsivat nyt itsensä toisen luokan jäseniksi kirkossa. Hän huomautti, että nämä nuoret miehet olivat ylittäneet lähetystyöiän. Hän ilmaisi rakkautensa ja huolensa heitä kohtaan. Hän selitti, että kaikki pelastavat toimitukset olivat yhä tarjolla heille ja että huomio tulisi kiinnittää pappeuteen asettamisiin ja temppeletoimituksiin. Hän huomautti, että vaikka jotkut näistä nuorista miehistä olivat yhä naimattomia, niin suurin osa heistä oli solminut avioliiton ihanan naisen kanssa – jotkut aktiivisen, jotkut epäaktiivisen ja jotkut kirkkoon kuulumattoman kanssa.

Perusteellisen keskustelun jälkeen vaarnaneuvostossa päätettiin, että pappeusveljet ja Apuyhdistyksen sisaret pyrkisivät auttamaan ja pelastamaan nämä miehet ja heidän vaimonsa samalla kun piispat käyttivät suuremman osan ajastaan seurakuntansa nuorten miesten ja nuorten naisten parissa. Ne, jotka olivat mukana tässä pelastuksen työssä, keskittyivät pääasiassa valmistamaan näitä veljiä pappeuteen, iankaikkiseen avioliittoon ja temppelein pelastaviin toimituksiin. Kahden seuraavan vuoden aikana lähes kaikki niistä 63 miehestä, jotka oli hyväksytty Melkisedekin pappeuteen siinä konferenssissa, johon osallistuin, saivat temppeleissä

endaumentin ja heidät sinetöitiin puolisoonsa. Tämä kertomus on vain yksi esimerkki siitä, kuinka ratkaisevan tärkeitä sisaremmme ovat pelastuksen työssä seurakunnissamme ja vaarnoissamme ja kuinka he helpottavat ilmoitusta, varsinkin kirkon neuvostoissa.¹⁷

Sisarten rooli perheessä

Ymmärrämme, että naisia ja perheitä vastaan on järjestäytynyt valtavia voimia. Viimeaikaiset tutkimukset ovat osoittaneet, että ihmiset eivät ole enää yhtä omistautuneita avioliitolle kuin aiemmin ja että yhä harvemmat aikuiset solmivat avioliiton.¹⁸

Joillekuille avioliitosta ja perheestä on tulossa ”yksi vaihtoehto muiden joukossa sen sijaan että se olisi yhteiskuntamme keskeinen koossa pitävä periaate”¹⁹. Naisilla on edessään monia vaihtoehtoja, ja heidän on harkittava rukoillen, mitä valintoja he tekevät ja kuinka nuo valinnat vaikuttavat perheeseen.

Kun viime vuonna olin Uudessa-Seelannissa, luin eräästä Aucklandin sanomalehdestä naisista, jotka eivät kuulu kirkkoomme ja joilla on vaikeuksia näiden asioiden kanssa. Eräs äiti sanoi käsittäneensä, että valitessaan, onko hän työssä vai kotona, kyse oli hänen tapauksessaan uudesta matosta ja toisesta autosta, joita hän ei itse asiassa tarvinnut. Eräs toinen nainen tunsu kuitenkin, että suurimpana vihollisena ”onnelliselle perhe-elämälle ei ollut palkkatyö – se oli televisio”. Hän sanoi, että perheet käyttävät runsaasti aikaa television katselemiseen ja niukasti perheen yhteiseen toimintaan.²⁰

Nämä ovat hyvin tunneperäisiä, henkilökohtaisia valintoja, mutta on kaksi periaatetta, jotka meidän tulisi aina pitää mielessä. Ensiksikin, yhdenkään naisen ei pidä koskaan tuntea tarvetta pyydellä anteeksi tai tuntea,

Kiova, Ukraina

että hänen panoksensa on vähemmän merkittävä siitä syystä, että hän omistaa ensisijaiset pyrkimyksensä lasten kasvattamiseen ja hoivaamiseen. Mikään ei voisi olla merkittävämpää taivaallisen Isämme suunnitelmassa. Toiseksi, meidän kaikkien tulee varoa, ettemme ole tuomitsevia tai oletta, että sisaret ovat vähemmän uskollisia, jos he päättävät työskennellä kodin ulkopuolella. Harvoin me ymmärrämme tai täysin käsitämme ihmisten olosuhteita. Aviomiehen ja vaimon tulee rukoilun neuvotella yhdessä ymmärtäen, että he ovat päätöksistään vastuussa Jumalalle.

Te omistautuneet sisaret, jotka olette yksinhuoltajia – olipa syy mikä tahansa – sydämemme kääntyvät puoleenne, ja arvostamme teitä. Profeetat ovat tehneet selväksi, ”että monet kädet ovat valmiina auttamaan teitä. Herra ei ole unohtanut teitä. Ei liioin Hänen kirkkonsa.”²¹ Toivoisin, että myöhempien aikojen pyhät olisivat johtohahmoina luomassa työpaikalle sellaista ilmapiiriä, joka on herkempi ja ottaa paremmin huomioon sekä naiset että miehet heidän vastuullisissa tehtävissään vanhempina.

Te urheat ja uskolliset naimattomat sisaret, tietäkää, että me rakastamme

ja arvostamme teitä ja vakuutamme teille, että teiltä ei pidetä mitään iankaikkista siunausta.

Merkittävä pioneerinainen Emily H. Woodmansee kirjoitti sanat kirkon lauluun ”Me sisaret yhdessä”. Hän vahvistaa aivan oikein, että ”on enkelten tehtävä naisille suotu”²². Tätä tehtävää on kuvailtu, että se ei ole ”yhtään vähempää kuin totella suoraan ja heti taivaallista Isäämme, ja ’sen riemuiten täytämme kutsumuksen”²³.

Rakkaat sisaret, me rakastamme ja ihailamme teitä. Me arvostamme palveluanne Herran valtakunnassa. Te olette uskomattomia! Lausun erityisen kiitollisuuteni oman elämäni naisille. Todistan sovituksen todellisuudesta, Vapahtajan jumalallisuudesta ja Hänen kirkkonsa palautuksesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1971, s. 13.
2. Robert D. Putnam ja David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 233.
3. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.1; ks. myös Moos. 5:1, 4, 12, 27.
4. Julkaisussa Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 445.

5. Ks. "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, käsikirjoitus A 719; artikkeli "Remembering the Rescue", *Ensign*, elokuu 1997, s. 47.
6. Yhdistelty ja lyhennetty Laguna Nigelin vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Monica Sedgwickin kirjoittamasta sähköpostiviestistä sekä Mission Viejon vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Leslie Mortensenin puheesta.
7. Artikkelissa "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*The Wall Street Journal*, 19.–20. maaliskuuta 2011, s. C3), eräs pohdiskeleva juutalaisäiti puolustaa pukeutumisen mittapuuta ja moraalia sekä antaa tunnustusta mormoninaisten esimerkille.
8. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
9. Ks. *American Grace*, s. 244–245.
10. Ks. *American Grace*, s. 504.
11. Ks. OL 81:5; ks. myös Moosia 4:26.
12. OL 138:56.
13. *Käsikirja 2*, s. 22.
14. Ks. *Käsikirja 2*, 6.1.
15. Ks. *Käsikirja 2*, 4.5.
16. Ks. Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tämä omasta mielestään feministi ja ateisti myönsi tämän kunnioituksen ja kertoi, että hän oli jäänyt mormonikotitietien blogien lukemisen koukkuun.
17. Keskusteluista Tongan Ha'akamen vaarnan johtaja Lehonitai Mateakin (palvellut myöhemmin lähetysjohtajana Port Moresbyn lähetyskentällä Papua-Uudessa-Guineassa) ja vaarnan Apuyhdistyksen johtajan Leinata Va'enukun kanssa.
18. Ks. D'Vera Cohn ja Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Myös syntyvien lasten määrä on vähentynyt merkittävästi monissa maissa. Tätä on kutsuttu demografiseksi talveksi.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22. marraskuuta 2010, s. A14, jossa lainataan raporttia osoitteesta msnbc.com.
20. Ks. Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1. helmikuuta 2010, s. A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Kirkon naiset", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 66; ks. myös Spencer W. Kimball, "Sisaremmekirkossa", *Valkeus*, huhtikuu 1980, s. 78–80.
22. "Me sisaret yhdessä", *MAP-lauluja*, 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, uudistettu painos 2009, s. 338–339.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Tilaisuuksia tehdä hyvää

Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan – ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Rakkaat veljeni ja sisareni, sanon tarkoitus on kunnioittaa ja ylistää sitä, mitä Herra on tehnyt ja tekee palvellakseen köyhiä ja tarvitsevia lastensa keskuudessa maan päällä. Hän rakastaa puutteenalaisia lapsiaan ja myös niitä, jotka haluavat auttaa. Ja Hän on luonut keinoja siunata sekä niitä, jotka tarvitsevat apua, että niitä, jotka antavat sitä.

Taivaallinen Isämme kuulee lastensa rukoukset kautta maailman heidän pyytäessään ruokaa syödäkseen, vaatteita ylleen ja arvokkuutta, joka koituisi siitä, että kykenee elättämään itsensä. Hän on kuullut noita pyyntöjä siitä asti kun Hän asetti miehiä ja naisia maan päälle.

Te saatte tietää noista tarpeista siellä missä asutte ja kautta maailman. Sydämessänne herää usein myötätunnon tuntemuksia. Kun tapaatte jonkun, jolla on vaikeuksia löytää työtä, tunnette tuota halua auttaa. Tunnette sitä, kun menette lesken kotiin ja näette, ettei hänellä ole ruokaa. Tunnette sitä, kun näette valokuvia itkevästä lapsista, jotka istuvat maanjäristyksen tai tulipalon tuhoaman kotinsa raunioilla.

Koska Herra kuulee heidän

huutonsa ja tuntee syvän myötätuntonne heitä kohtaan, Hän on aikojen alusta asti varannut keinoja, joilla Hänen opetuslapsensa voivat auttaa. Hän on kehottanut lapsiaan pyhittämään aikansa, varansa ja itsensä ja ryhtymään Hänen kanssaan palvelemaan muita.

Hänen tapaansa auttaa on toisinaan kutsuttu elämiseksi pyhityksen lain mukaan. Yhteen aikaan Hänen tapaansa kutsuttiin yhdistyneeksi veljeskunnaksi. Meidän aikanamme sitä kutsutaan kirkon huoltotyöohjelmaksi.

Toiminnan nimet ja yksityiskohdat muuttuvat vastaamaan ihmisten tarpeita ja olosuhteita. Mutta Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan aina ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Hän on pyytänyt ja käskennyt meitä osallistumaan työhönsä avuntarpeessa olevien kohottamiseksi. Me teemme liiton tehdä niin kasteen vesissä ja Jumalan pyhissä tempeleissä. Me uudistamme tuon liiton sunnuntaisin, kun nautimme sakramentin.

Tarkoitukseni tänään on kuvata